

o tom, že žalovaná jednala se žalobcem o pronájem bytu, jakoby byla majitelkou domu a že jako taková přijala výkupné, bez skutkového podkladu, neboť žalovaná sama přednesla, že žalobce jednal původně jen s ní a že ona dala zavést elektrické osvětlení do domu. Také ona žalobci psala, že musí k výkupnému něco přidati, oznámila mu, kdy s ní může mluvit, a skončila prosbou, by jí vyrozuměl pro případ, že by byt neupotřebil. Počínala si tedy tak, jakoby ona byla pronajímatelkou, nebo jakoby na ní pronájem závisel. Zcela neprávem zdůrazňuje dovoatelka, že žalobce vůbec netvrdil, že byla sprostředkovatelkou, a že nedokázal, že odměna byla nepřiměřená. Žalobce neopřel svůj nárok o sprostředkování nájmu. Naopak žalovaná namítala, že ve vyplacené sumě byl také honorář za to, by se u svého manžela za pronájem bytu přimluvila. Bylo tedy na ní, by dokázala, že mezi ní a žalobcem byla uzavřena smlouva sprostředkovatelská a že byla smluvena provise. Nic z toho žalovaná ani netvrdila, neboť tvrzená »přímluva« není ještě daleko »sprostředkováním nájmu« ve smyslu § 14 (2) zák. čís. 275/20.

Čís. 9632.

Úpadkový soud rozhoduje podle § 7 nařízení ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. s vyloučením pořadu práva o tom, zda nárok úpadkové podstaty společenstva proti členu na doplatek zanikl započtením. Proti výpočtu doplatku není přípustnou ani žaloba o plnění ani žaloba určovací.

(Rozh. ze dne 8. února 1930, R I 53/30.)

Člen společenstva žaloval úpadkovou podstatu společenstva o určení, že žalované nepřísluší proti žalobci nárok na opětné zaplacení záručních podílů, které prý již byly odpočteny z jeho vzájemné pohledávky. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a žalobu odmítl. D ů v o d y: Žalobce domáhá se žalobou určení, že žalované úpadkové podstatě nepřísluší nárok na opětné zaplacení záručních podílů, any již z jeho vzájemné pohledávky byly záruční podíly odpočteny. Tohoto určení nemůže se však žalobce domáhati pořadem práva, neboť podle § 7 min. nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák. rozhoduje o výši příspěvků, kterými mají společníci uhrazovati schodek společenstva s r. o., úpadkový soud s vyloučením pořadu práva. Právní význam tohoto nařízení záleží v tom, že byla odstraněna dosud přípustná žaloba společníků proti stvrzenému výpočtu příspěvků, naproti tomu připuštěn dříve vyloučený rekurs do tohoto výpočtu. Z toho plyne, že úpadkový soud a, podán-li rekurs proti schválenému výpočtu, soudy vyšší rozhodují nyní s vyloučením pořadu práva o všech otázkách, jichž řešení bylo dříve odkázáno do sporného řízení o žalobách podle §§ 66 a 86 zákona o společenstvech. K těmto otázkám patří však i ty, jichž vyřízení se žalující společník domáhá. Jde vlastně jen o to, zda žalobce

ručí, ač tvrdil započtení své vzájemné pohledávky, kterou prý žalovaná podstata svým správcem uznala. O jinou otázku nejde. Poněvadž předpis § 7 (2) cit. nařízení jest rázu donucovacího, měl prvý soudce žalobu pro nepřipustnost pořadu práva odmítnouti a, an tak neučinil, musil odvolací soud zrušiti napadený rozsudek i s předchozím řízením a žalobu odmítnouti pro zmatečnost podle § 477 čís. 6 c. ř. s. v zasedání neveřejném podle § 471 čís. 7 a 478 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávněnost. Stěžovatel se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež se shoduje s rozhodnutím nejvyššího soudu sb. čís. 1686, v němž již odůvodněn byl právní názor, že úpadkový soud rozhoduje nyní podle § 7 nařízení ze dne 21. března 1918 čís. 105 ř. zák. s vyloučením pořadu práva o všech otázkách, jichž řešení bylo dříve odkázáno do sporného řízení o žalobách podle § 66 a 86 zák. o společenstvech. K těmto otázkám však patří i otázka zde v úvahu přicházející, zda nárok na doplatek zanikl započtením nastavším podle tvrzení stěžovatele již dne 23. prosince 1926, kdežto výpočet příspěvků byl podán teprve dne 28. listopadu 1927. Proti výpočtu příspěvků mohl a měl stěžovatel podle § 6 cit. zák. čís. 105/18 podati připomínky a uplatňovati, že nárok na doplatek zanikl započtením, pokud se týče odporovati mu rekusem podle § 9 cit. zák. Není však přípustno odporovati žalobou, a to ani žalobou o plnění ani žalobou o určení, neboť zákon v tomto směru nerozeznává.

Čís. 9633.

Pozůstalostní věřitel není oprávněn k rekursu do usnesení pozůstalostního soudu, jímž byly prohlášeny za neplatné a za právně bezúčinné již na soud přijaté bezvýmínečné přihlášky zákonných dědiců.

(Rozh. ze dne 8. února 1930, R I 69/30.)

Pozůstalostní soud přijal usnesením ze dne 4. srpna 1927 na soud bezvýmínečné přihlášky dědiček k pozůstalosti ze zákona, jež podal jménem dědiček Dr. Eduard S. Kromě nich přihlásila se k pozůstalosti pozůstalá vdova ze zákona. Při roku ve smyslu § 125 nesp. říz. prohlásily dědičky ze zákona, že Dr. Eduarda S-a nikdy nezmocnily k podání bezvýmínečných dědických přihlášek, že mu plnou moc nepodepsaly, že tudíž bezvýmínečnou dědickou přihlášku jím podáním ze dne 12. dubna 1927 s dodatkem ze dne 4. května jménem jejich učiněnou neuznávají a že proto navrhují, by tato na soud přijatá bezvýmínečná dědická přihláška byla uznána za neplatnou a právně bezúčinnou. P o z ů s t a l o s t n í s o u d tomuto návrhu dědiček vyhověl. K rekursu pozůstalostní věřitelky banky Č. r e k u r s n í s o u d návrh dědiček ze zákona, by jejich